

7.

Säg: Herren han gaf, och Her-
ren han tog
Bålsignad den sig låter njä;
Han gifwer oss åter, och det öf-
wer nog,
Fastslundom Han kan synas dröja.

8.

Må hoppet, som alltid oss lyckli-
ga gör,
Dem trösta som elden. har härjat:
Hvem känner väl vägen Försh-
nen oss för?
Hvem ei at Hans Sålhet
oss ämnat?

9.

Se Människo-Bannen med upläs-
ten hand
Omt iwerksam at alt återställa
Bålsignat det folk — och Bål-
sinat det land
Där Kärlekens Bud så få gälla!

GS 1511 Tielhof Elmslätt

Minne

ut af

Eldswådan

på

Södermalm,

Catharina Församling,

Den 27 October 1801.

Andra Uplagan, på fleres begäran.

BS

Kostar Sex Kunstycken.

Stockholm, 1802.

Tryckt hos Andreas J. Sylvenius.

Sjunges som: Se Solen hur präktig oc.

1.

Men Solen war bärjad och
fåstet war swartt,
Och Windarne grufweligt rasa,
Då elds-lågan bärjad' med hisse-
lig fartt,
Och ingaf en allmänner fasa.

2.

En utfattig Moder med Barn
wid sitt bröst,
Hon wäntad' sig lugn och ljuf hwila;
Men måste nu höra til trugarens
röst
Och utur sin Boning fort ila.

3.

Grymt lågan uppå ena bre-
des ut
Och människo-wärmen han gråter:
Den fattige ser på sin lilla del slut,
At härjaren alt öfwerlåter.

4.

En uttröttad daga karl, tung är
hans lätt,
Med längtan hamns sött sin hydda,
Det fårafte uti Naturen han fått
Sin Hustru och Barn han will
skynna.

5.

Hwad flera års mödor n~~u~~ flit
spart ihop
Nu lågor och eld-rågn förtära:
Hör härwid förnuftets högtideli-
ga rop!
Det Stora wi härutaf lära!

6.

Sök ej uti stoftet at sällheten nå
Nej — wet — at den fins ej på
jorden —
Lär endast den Sällheten fast ef-
terstå,
Som njuts wid de Himmelska
borden.

7. Säg: